

## Arrest

nr. 265 098 van 8 december 2021  
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

### DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 7 september 2021 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 16 juli 2021 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 10 september 2021 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 oktober 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 november 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

### WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

#### 1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker diende op 7 januari 2020 een verzoek in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Op 16 juli 2021 werd deze aanvraag onontvankelijk verklaard. Dit is de bestreden beslissing, die als volgt gemotiveerd is:

*“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 07.01.2020 werd ingediend door :*

*[...]*

*in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.*

*Redenen:*

*De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkenen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.*

*Betrokkenen wisten dat hun verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielpcedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land dienden te verlaten. Hun eerste asielaanvraag werd afgesloten op 19.09.2011 met een weigering van vluchtelingenstatus en van subsidiaire bescherming door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Op 04.09.2015 diende mijnheer een tweede asielaanvraag in die afgesloten werd op 16.09.2015 met een beslissing tot niet ontvankelijkheid door het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Op datum van 04.04.2016 keerden betrokkenen vrijwillig terug naar hun land van herkomst met de hulp van de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM).*

*Op 27.09.2018 kwam mevrouw samen met de kinderen terug naar België, zij diende een asielaanvraag in op 03.10.2018. Op 24.12.2018 kwam mijnheer terug naar België en hij diende een asielaanvraag in op 23.01.2019. Betrokkenen wisten dat hun verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielpcedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land dienden te verlaten. Hun asielpcedure werd afgesloten op 20.11.2019 met een beslissing beroep verworpen door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Betrokkenen verkozen echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en verblijven sindsdien illegaal in België.*

*De duur van de laatste asielpcedure – namelijk één jaar en één maand voor mevrouw en tien maanden voor mijnheer – was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.*

*Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkenen ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000)*

*Betrokkenen beweren dat zij vrezen voor ernstige problemen, voor bedreigingen, voor discriminatie en voor hun fysieke integriteit indien zij zouden moeten terugkeren naar hun land van herkomst doch zij leggen geen bewijs voor die deze bewering kunnen staven. Het is aan betrokkenen om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat betrokkenen vrezen voor ernstige problemen, voor bedreigingen, voor discriminatie en voor hun fysieke integriteit volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. Bovendien voegen betrokkenen geen enkel nieuw element toe aan de elementen die zij reeds tijdens hun asielpcedure naar voor brachten en die niet weerhouden werden door de bevoegde instanties. De elementen ter ondersteuning van huidig verzoek om machtiging tot verblijf wettigen bijgevolg geen andere beoordeling dan die van deze instanties.*

*Betrokkenen wijzen erop dat hun rechten in het land van herkomst niet gevrijwaard zijn en dat deze vrees bevestigd zou worden door mensenrechtenrapporten. Echter, deze verwijzing naar de algemene situatie in het land van herkomst, zonder het voorleggen van enig begin van concreet en persoonlijk bewijs, kan niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid aangezien ze handelt over de algemene situatie in het land van herkomst en betrokkenen geen persoonlijke bewijs voorleggen. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen herinnert eraan dat het louter inroepen van rapporten die op algemene wijze melding maken van de schending van mensenrechten in een land, niet volstaat om te staven dat iedere onderdaan van dat land een risico loopt onderworpen te worden aan marteling of aan onmenselijke of mensonterende behandelingen. In dit geval constateert de RVV dat, hoewel bronnen melding maken van schendingen van de fundamentele rechten van het individu in het land van herkomst van verzoekende partij, geen enkel middel wordt aangewend dat bewijst dat verzoekende partij persoonlijk een reëel risico zou lopen onderworpen te worden aan ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de wet. » (R.V.V., 27 jul. 2007, nr 1.018). Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.*

*Betrokkenen beroepen zich op het feit dat drie van hun kinderen in België geboren zijn. Echter, het loutere feit in België geboren te zijn, opent, naar Belgisch recht niet automatisch enig recht op verblijf. Evenmin maakt dit een terugkeer naar het land van herkomst bijzonder moeilijk. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid. Verzoekers maken niet aannemelijk dat hun kinderen geen enkele band met Rusland hebben, noch dat ze een zodanige taal-en culturele achterstand hebben dat ze in Rusland niet zouden kunnen aansluiten op school. Hoewel de kinderen niet in Rusland zijn geboren, hebben ze wel via hun ouders een band met Rusland. Verzoekers hebben immers de Russische nationaliteit en zijn in Rusland geboren. Er mag dan ook van worden uitgegaan dat verzoekers hun kinderen tot op zekere hoogte de Russische taal en cultuur hebben bijgebracht, zeker gelet op het feit dat verzoekers nooit een verblijfsrecht van onbepaalde duur hebben gehad in België en ze dus moeten beseft hebben dat hun verblijf en dat van hun kinderen in België slechts voorlopig was. We wijzen er nogmaals op dat het gezin op 04.04.2016 (samen met één in België geboren kind) vrijwillig terugkeerde naar Rusland. Betrokkenen tonen aldus zelf aan dat het loutere feit in België geboren te zijn geen hindernis vormt voor een terugkeer naar het land van herkomst.*

*Het feit dat hun kinderen hier naar school gaan, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkenen niet aantonen dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van de kinderen geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is. Bovendien hebben betrokkenen steeds geweten dat de scholing van hun kinderen plaatsvond in precair verblijf en dat hun opleiding in België mogelijk slechts een tijdelijke oplossing was om de ontwikkeling van de kinderen toch zo normaal mogelijk te laten verlopen. Bovendien kan er, gelet op de nog jonge leeftijd van de kinderen, redelijkerwijze van uit kan worden gegaan dat zij nog over voldoende aanpassingsvermogen aan de taal - waarvan zij trouwens al minstens noties hebben - en onderwijs in het land van herkomst beschikken (EHRM 12 juni 2012, nr. 54131/10, Bajsultanov v. Oostenrijk; EHRM 26 september 1997, nr. 25017/94, Mehemi v. Frankrijk; EHRM 27 oktober 2005, nr. 32231/02, Keles v. Duitsland, par. 64; en EHRM 31 januari 2006, nr; 50252/99, Sezen v. Nederland, par. 47 en 49. In EHRM 17 februari 2009, nr. 27319/07; EHRM, Onur v. Verenigd Koninkrijk). Volledigheidshalve merken we op dat betrokkenen op 04.04.2016 – midden in een lopend schooljaar – vrijwillig terugkeerden naar hun land van herkomst en dat de kinderen pas op 27.09.2018 terug naar België kwamen en hier hun scholing pas opstartten op 05.02.2019. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.*

*Betrokkenen beroepen zich op het hoger belang van hun kinderen maar laten na dit verder te specificeren of te verduidelijken. Betrokkenen maken het niet aannemelijk dat het hoger belang van hun kinderen geschaad zal worden door een tijdelijke terugkeer naar Rusland. De kinderen kwamen op 27.09.2018 in België aan, hun scholing hier werd pas opgestart op 05.02.2019, er worden geen bewijzen voorgelegd van buitenschoolse activiteiten noch van hechte opgebouwde banden buiten het kerngezin. Zij beschikken nog over een familiaal netwerk in Rusland en daar de asielprocedure negatief werd afgesloten, blijkt niet dat zij ernstige moeilijkheden riskeren in het land van herkomst. Betrokkenen tonen dan ook niet aan dat het hoger belang van hun kinderen geschaad zou worden door een tijdelijke terugkeer naar het land van herkomst. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.*

*De elementen van integratie (met name het feit dat ze een grote wil tot integratie zouden hebben, dat zij zich ingezet zouden hebben om Frans te leren, dat zij zich in de Belgische samenleving geïntegreerd zouden hebben, dat mijnheer zowel Nederlands als Frans zou spreken, dat zij niet zouden willen profiteren maar werken, dat mijnheer een werkbelofte voorlegt, één getuigenverklaring, een verklaring ondertekend door zes niet identificeerbare personen, een arbeidsovereenkomst en zijn Russisch diploma) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).”*

## 2. Ontvankelijkheid

2.1. Verweerder werpt op dat het ingestelde beroep tot nietigverklaring onontvankelijk is daar het verzoekschrift niet werd ondertekend, terwijl dit conform artikel 39/69, § 1, tweede lid, 7°, van de vreemdelingenwet vereist is.

De Raad kan slechts vaststellen dat de aan het verzoekschrift gehechte begeleidende brief werd ondertekend door verzoeker, zodat vaststaat door wie het verzoekschrift werd ingediend en kan worden nagegaan of deze persoon voldoet aan de voorwaarden van artikel 39/69 van de vreemdelingenwet.

Het eigenlijke verzoekschrift werd geparafeerd door verzoeker. *In casu* is bijgevolg voldaan aan het normdoel van artikel 39/69, § 1, tweede lid, 7°, van de vreemdelingenwet. De opgeworpen exceptie is ongegrond.

### 3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoeker voert een enig middel aan dat hij uiteenzet als volgt:

*“Schending van het artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de artikelen 2 en 3 van de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van het zorgvuldigheidsbeginsel.*

*Manifeste beoordelingsfout.*

*Dat in de bestreden beslissing door verweerder het verzoekschrift conform artikel 9, bis van de wet van 15.12.1980 onontvankelijk wordt verklaard.*

*Dat verweerder in de bestreden beslissing de facto stelt dat verzoeker zich dient te beroepen op artikel 9.2 Vw.*

*Dat verzoeker wil verwijzen naar de wet betreffende uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (Wet van 29 juli 1991) " dat de Overheid op straffe van onwettigheid van de beslissing in de akte die de beslissing zelf bevat ook de motivering voor deze beslissing moet opnemen; deze motivering moet bestaan uit juridische en feitelijke overwegingen die aan de beslissing ten grondslag liggen.*

*De motivering moet daarenboven afdoende zijn, dit wil zeggen, draagkrachtig en deugdelijk ..."*

*Vage, duistere of niet ter zake dienende uitleg, onduidelijke, onnauwkeurige, ongeldige en niet plausibele motivering, stereotiepe, geijkte of gestandaardiseerde motiveringen zijn niet afdoende)"*

*Dat verzoeker opmerkt dat een eenvoudige verwerping met een stereotiepe en eenvoudige formule van verzoekers motieven niet beantwoordt aan de artikelen 2 en 3 van de wet betreffende uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (Wet van 29 juli 1991) en het artikel 62 van de Vreemdelingenwet.*

*De rechten van verzoeker zijn in hun land van herkomst niet gevrijwaard.*

*Deze vrees die men heeft wordt bevestigd in mensenrechtenrapporten. Zelfs de Wikipedia stelt het als volgt:*

*[https://en.wikipedia.org/wiki/Propiska\\_in\\_the\\_Soviet\\_Union](https://en.wikipedia.org/wiki/Propiska_in_the_Soviet_Union)*

*de Russian Supreme Court has ruled the propiska to be unconstitutional on several occasions since the fall of communism and it is considered by human rights organizations to be in direct violation of the Russian constitution, which guarantees freedom of movement. Several former Soviet republics, such as Belarus. Ukraine. Kyrgyzstan, and Russia, chose to keep their propiska systems*

*Conform de in de praktijk nog altijd toepassing van de Russische verblijfswetgeving tegen de uitspraak van het grondwettelijk hof kan verzoeker geen verblijfstitel bekomen die hem zou toeiateri op legale wijze gedurende meer dan drie maand in Moskou te verblijven (cf. toelichting over interpretatie Dienst Vreemdelingenzaken van het begrip 'plaats van oponthoud in het buitenland' in artikel 9.2 Vreemdelingenwet: niet-precair verblijf/legaal verblijf voor drie maanden)*

*Wanneer verzoeker zich voor de aanvraag en afgifte van dat visum annex verblijfsmachtiging naar Moskou zou moeten begeven, dreigt hij immers op het 'propiska-systeem' te stuiten. Bij aankomst in Moskou zou hij zich moeten aanmelden bij de lokale politionele autoriteiten om zich te laten registreren en een aanvraag in te dienen teneinde een verblijfstitel te bekomen die hem zou toelaten daar op legale wijze gedurende meer dan drie maand te verblijven. Of deze aanvraag zou ingewilligd worden, is absoluut onzeker. Uit een landenrapport van het Bureau of Democracy, Human Rights and Labor van de U.S. Department of State dd. 4 maart 2002 blijkt dat personen die verhuizen binnen of naar Rusland, ernstige problemen ervaren bij registraties in bepaalde steden, waaronder Moskou (DEPARTMENT OF STATE, Russia, Country Reports on Human Rights Practices Released by the Bureau of Democracy, Human Rights, and Labor March 4, 2002 ([http://www.state.gov/g/drl/rls/hrrpt/2001/eur/8331 .htm](http://www.state.gov/g/drl/rls/hrrpt/2001/eur/8331.htm))):*

*The Constitution provides citizens with the right to choose their place of residence freely: however, some regional governments continued to restrict this right through residential registration rules that closely resemble the Soviet-era "propiska" (pass) regulations. Although the rules were justified as a notification device rather than a control system, their application has produced many of the same restrictive results as the propiska system. Citizens must register to live and work in a specific area within 7 days of moving there. Citizens changing residence within the country, as well as persons with a legal claim to citizenship who decide to move to Russia from other former Soviet republics, often face enormous difficulties or simply are not permitted to register in some cities. Corruption in the registration process in local police precincts is a problem. Police demand bribes when processing registration applications and during spot checks for registration documentation UNHCR and refugee rights NGO's cited Stavropol, Krasnodar, Moscow, and St. Petersburg as being the cities least open to migrants (although some NGO's dispute including St. Petersburg on this list). The fees for permanent and temporary registration remained low. The Government and city governments of Moscow and other large cities defended registration as necessary in order to control crime, keep crowded urban areas from attracting even more inhabitants, and earn revenue"*

*Sinds de bomaanslagen door 'terroristen uit de Kaukasus' in Moskou enkele jaren geleden geldt dit probleem des te meer inzake dergelijke aanvragen van personen uit de Kaukasus.*

*Een rapport over de Russische verblijfswetgeving van de mensenrechtenorganisatie Human Rights Watch stelt dat het propiska-systeem het recht op bewegingsvrijheid en andere mensenrechten aantast en bijgevolg reeds meerdere malen ongrondwettelijk werd bevonden door het Russisch Grondwettelijk Hof. Desondanks blijft dat propiska-systeem gehandhaafd in de eerste plaats in Moskou. Het rapport stelt dat de burgemeester van Moskou de politie de opdracht gaf het oude registratiesysteem te handhaven, dat het in Moskou gehanteerde registratiesysteem het strengste is van gans Rusland, dat de politie het uiterst discriminatoir toepast ten nadele van personen met een donkerder huidskleur en dat dit alles gepaard gaat met veralgemeende afpersing, vernietiging van identiteitsdocumenten, aantasting van de privacy en zelfs aantastingen van de fysieke integriteit.*

#### *National/Racial/Ethnic Minorities*

*The law prohibits discrimination based on nationality; however, Roma, persons from the Caucasus and Central Asia, and dark skinned persons and foreigners faced widespread governmental and societal discrimination, which was often reflected in official attitudes and actions (see section 1.c.).*  
(...)

*Federal and local measures to combat crime continued to be applied disproportionately to persons appearing to be from the Caucasus and Central Asia. Police reportedly beat, harassed, and demanded bribes from persons with dark skin, or who appeared to be from the Caucasus, Central Asia, or Africa. Ethnic Azerbaijani vendors alleged that police frequently used violence against them during document checks at markets in St. Petersburg.*

*Authorities in Moscow subjected dark skinned persons to far more frequent document checks than others and frequently detained them or fined them in amounts that exceeded legally permissible penalties. Police often failed to record infractions against minorities or to issue a written record to the alleged perpetrators.*

*Het niet bekomen van een dergelijke verblijfstitel impliceert dat verzoeker zich voor de aanvraag van een verblijfsmachtiging niet tot de Belgische diplomatieke post in Moskou kan wenden. Verzoeker kan die machtiging dus nergens bekomen aangezien de Belgische ambassade in Moskou de enige diplomatieke post is die voor de verblijfsmachtiging bevoegd kan zijn en dergelijke niet-precaire verblijfstitel dient op de Belgische diplomatieke post voorgelegd te worden bij de indiening van een aanvraag op basis van artikel 9,2 Vreemdelingenwet.*

*In deze omstandigheden kan niet verwacht worden dat mijn cliënten zich naar hun land van herkomst begeven om aldaar bij de Belgische diplomatieke post een machtiging tot verblijf aan te vragen.*

*Dat de beslissing van verweerder nergens afdoende motiveert waarom verzoekers verblijf in België, verzoekers duurzame sociale bindingen in België, geen uitzonderlijke omstandigheden uitmaken.*

*Dat dienaangaande verzoeker opnieuw verwijst naar de rechtspraak van de Raad van State die reeds stelde dat*

*“Uitzonderlijke omstandigheden in de zin van art. 9, bis zijn geen omstandigheden van overmacht. Het volstaat dat de betrokkene minstens aantoont dat het voor hem bijzonder moeilijk is terug te keren naar zijn land van oorsprong om de bedoelde machtiging te vragen.”*

*(R.v.St. nr. 93.760. 6 maart 2001, Rev. Dr. Etr. 2001, 217, advies CUVELIER, B.)*

*Dat de bestreden beslissing niet afdoende gemotiveerd is en de zorgvuldigheidsverplichting schendt.*

*Teruggaan naar haar land van herkomst is bijzonder moeilijk gezien de ernstige toestand aldaar, maar tevens de sociale banden en de psychologische toestand die hiermee in verband staat.*

*Dat de motiveringsplicht door verweerder werd geschonden mede gelet op het 10 jarig verblijf met minderjarige kinderen.*

*Het is juist dat dit verblijf onderbroken werd 2016 door een vrijwillige terugkeer maar reeds in 2018 dienden zij terug te keren naar ons land. Zij kunnen er niet overleven.*

*Dat door verweerder een manifeste beoordelingsfout werd gemaakt.*

*Dat verweerder in de onontvankelijkheidsbeslissing stelt dat er geen buitengewone omstandigheid is.*

*Dat verzoeker dienaangaande opmerkt dat de motivatie van verweerder gestoeld is op onjuiste feiten en derhalve niet afdoende is, het gezin kan niet terug, zij probeerden maar dit is geen oplossing”.*

2.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op een “afdoende” wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben en draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. De belangrijkste bestaansredenen van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de voormelde wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van gegevens die in rechte en in feite juist zijn, of zij die gegevens correct heeft beoordeeld, en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar beslissing is kunnen komen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden.

Verzoeker voert dan wel de schending aan van de formele motiveringsplicht, maar brengt geen enkel concreet argument aan waaruit zou kunnen blijken dat niet is voldaan aan de vereisten van deze verplichting. Een schending ervan is dan ook niet aannemelijk gemaakt.

2.2. Het redelijkheidsbeginsel laat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS 17 december 2003, nr. 126.520).

2.3. Het vertrouwensbeginsel kan worden omschreven als een van de beginselen van behoorlijk bestuur krachtens hetwelk de burger moet kunnen vertrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid, of op toezeggingen of beloften die de overheid in het concrete geval heeft gedaan (RvS 6 februari 2001, nr. 93.104). Het vertrouwensbeginsel houdt in dat door het bestuur bij een rechtsonderhorige gewekte rechtmatige verwachtingen zo mogelijk dienen te worden gehonoreerd (RvS 28 januari 2008, nr. 179.021).

2.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat de overheid zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen (RvS 11 juni 2002, nr. 107.624).

2.5. Om tot een beoordeling over te gaan moet vooreerst het wettelijk kader worden geschetst.

Artikel 9 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

*“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in één der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.*

*Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van ophoud in het buitenland.”*

Artikel 9bis van diezelfde wet luidt als volgt:

*“§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...)”*

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die vervat is in artikel 9 van de vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van ophoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen een aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België.

Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

Uit het voorgaande blijkt dat de mogelijkheid om in België een verblijfsmachtiging aan te vragen als uitzonderingsbepaling restrictief moet worden geïnterpreteerd. De “*buitengewone omstandigheden*” strekken er niet toe te verantwoorden waarom de machtiging voor een verblijf van meer dan drie maanden wordt verleend, maar om te verantwoorden waarom de aanvraag in België en niet in het buitenland wordt ingediend. Het betreft omstandigheden die een tijdelijke terugkeer van de vreemdeling naar zijn land van oorsprong, om er de noodzakelijke formaliteiten voor het indienen van een aanvraag tot machtiging tot verblijf te vervullen, onmogelijk of bijzonder moeilijk maken. Een aanvraag, ingediend op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, vereist dus vanwege de overheid een dubbel onderzoek:

1° wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het bekomen van een verblijfsmachtiging onontvankelijk worden verklaard;

2° wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de verwerende partij over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De vreemdeling moet in zijn aanvraag klaar en duidelijk vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek bij de consulaire of diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Hij dient met andere woorden aan te tonen dat het voor hem bijzonder moeilijk is terug te keren naar zijn land van oorsprong of naar een land waar hij gemachtigd is te verblijven, om er zijn aanvraag tot verblijfsmachtiging in te dienen. Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waarin het ingeroepen beletsel precies bestaat. Als typische buitengewone omstandigheden kunnen onder meer worden aangevoerd, weliswaar naargelang de concrete omstandigheden van de zaak: de situatie van oorlog of burgeroorlog in het land van herkomst, de afwezigheid aldaar van een Belgische diplomatieke of consulaire post, vervolging in het land van herkomst, moeilijkheden om een paspoort of reistitel te bekomen, ernstige ziekte enz .... Omstandigheden echter die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielpcedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, betreffen de gegrondheid van de aanvraag en kunnen derhalve niet verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).

2.6. De bestreden beslissing verklaart de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk. *In casu* is dus de vraag aan de orde of de verwerende partij kon oordelen of verzoeker voldoende aannemelijk heeft gemaakt dat het voor hem onmogelijk, dan wel bijzonder moeilijk is om zijn aanvraag te doen vanuit zijn land van oorsprong of het land waar hij gemachtigd is te verblijven.

*In concreto* voert verzoeker aan dat geen rekening wordt gehouden met het feit dat er in voormalige Sovjet-republieken nog steeds beperkingen gelden met betrekking tot het verblijfsrecht.

Verzoeker betoogt dat hij geen verblijfstitel kan bekomen die hem zou toelaten op legale wijze gedurende meer dan drie maanden in Moskou te verblijven. Hij voert aan dat hij zich in Moskou zal moeten aanmelden bij de lokale politie om zich te registreren met het oog op een verblijfstitel van meer dan drie maanden. Het is niet zeker dat deze vraag zal ingewilligd worden. Hij wijst erop dat de toepassing van het registratiesysteem in Moskou zeer streng is en discriminatoir. Als persoon met Kaukasische herkomst kan verzoeker aldus belemmerd worden om tot de diplomatieke post van België Moskou toegang te krijgen. Vervolgens voert verzoeker aan dat niet wordt gemotiveerd waarom verzoekers verblijf in België en zijn duurzame sociale bindingen geen uitzonderlijke omstandigheden maken. Hij wijst erop dat hij reeds tien jaar in België verblijft met minderjarige kinderen. In 2016 keerde hij vrijwillig terug naar Rusland maar in 2018 keerde hij terug naar België.

Met betrekking tot de onmogelijkheid om zich tot de Belgische ambassade in Moskou te wenden en de verplichting tot registratie in Moskou merkt de Raad op dat uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeker dit element in het verzoek om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet niet heeft aangevoerd. Hoger werd reeds op gewezen dat de verzoeker is die de omstandigheden moet uiteenzetten die hem verhinderen om de aanvraag in het land van herkomst in te dienen. Aangezien de problematiek van eventuele moeilijkheden om zich naar Moskou te begeven met het oog op het indienen van een visumaanvraag, niet werd aangevoerd, werd de verwerende partij niet uitgenodigd om hierover een standpunt in te nemen en kan de verwerende partij niet worden verweten hierover niet motiveert te hebben.

Met betrekking tot de langdurige integratie in België wijze bestreden beslissing erop dat verzoeker op 4 april 2016 vrijwillig terugkeerde met de hulp van Internationale organisatie voor migratie, nadat zijn twee verzoeken om internationale bescherming in België werden afgewezen. Er wordt gemotiveerd dat verzoekers echtgenote samen met de kinderen op 27 september 2018 terugkwam naar België waar zij een nieuw verzoek om internationale bescherming indiende. Verzoeker keerde naar België terug op 24 december 2018 en diende eveneens een verzoek om internationale bescherming in. De asielprocedures werden afgesloten op 20 november 2019 en de Raad voor Vreemdelingbetwistingen verwierp verzoekers beroep bij arrest nr. 228.815 van 18 november 2019.

De bestreden beslissing wijst erop dat verzoekers verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure. Met betrekking tot de problematiek van discriminatie in het land van herkomst motiveert de bestreden beslissing dat geen andere elementen aanbrengt dan de elementen die reeds worden beoordeeld door de asielinstanties. Met betrekking tot de mensenrechtenrapporten motiveert de bestreden beslissing dat het gaat om een beschrijving van de algemene situatie, zonder dat er een band met verzoeker aannemelijk wordt gemaakt. Met betrekking tot de kinderen wordt erop gewezen dat het loutere feit dat de kinderen in België geboren zijn niet betekent dat zij via hun ouders geen band meer met Rusland zouden hebben. Bovendien keerden zij op 4 april 2016 samen met één van de in België geboren kinderen terug naar Rusland. Verder motiveert de bestreden beslissing, verwijzend naar het principiële arrest van de Raad van State nr. 198.769 van 9 december 2009, dat de elementen van integratie niet als buitengewone omstandigheden kunnen aanvaard worden. Met zijn betoog herhaalt verzoeker de elementen die hij ter beoordeling aan het bestuur voorlegde en verklaart hij zich oneens met de bestreden beslissing. Hij toont hier echter niet mee aan dat de Dienst Vreemdelingenzaken zijn appreciatiebevoegdheid op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet heeft overschreden. Evenmin wordt een schending aannemelijk gemaakt van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Het middel is niet gegrond.

### 3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.



**OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:**

**Artikel 1**

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

**Artikel 2**

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht december tweeduizend eenentwintig door:

dhr. C. VERHAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

C. VERHAERT